

8. december

Denne morgen er der masser af æg i rederne og masser af pandekager på morgenbordet. Fire og Fem spiser så mange, at de er lige ved at revne. Men til sidst sukker Fire tilfreds og siger: ”Nu må vi hellere se at komme videre, ellers finder vi aldrig de trolde”.

De smutter forbi og kigger ind i hønsegården, og der spankulerer en af hønsene rundt med servietringen på hovedet, mens den kommanderer rundt med de andre høns. ”Flyt dig lidt, ja, skrab lidt mere derovre, hent lige noget korn til mig. Husk hvem der havde lagt det største æg i dag”. Nisserne fniser lidt, men så skynder de sig ned ad havegangen og ud på vejen.

”Der skulle gå en sti ind i skoven lige her et sted” siger Fire, ”hvis det ellers passer, hvad trolde sagde. Man ved jo aldrig med trolde”. Men der går ganske rigtig en sti og lidt efter er nisserne inde i skoven igen.

De hopper og springer og spæner af sted, for der er noget nisser elsker, så er det at løbe rundt i skoven.

Men efter en tid begynder benene at blive trætte, og de sætter sig ned for at holde en lille pause.

”Hvad er det for en lyd?” spørger Fem, ”det lyder ligesom – ligesom noget meget stort, der kommer trampende”. ”Ja” siger Fire ”og det lyder som om det kommer denne vej. Kom vi gemmer os”. Og de smutter om bag en stor sten, der ligger ved siden af stien, og sidder der og putter sig så kun huerne og øjnene kigger frem

Hen ad stien kommer langsomt- meget langsomt - et stort dyr trampende. Det er et stort dyr med en tyk grov pels, tykke korte ben og et sort og hvidstribet hoved. Det går så langsomt, at det ser ud som om det hele tiden er lige ved at gå i stå, og dets øjne er næsten lukkede, som om det nærmest går og sover.

”Hvad er det for en?” hvisker Fem, ”sådan en har jeg aldrig set før”. ”Det har jeg heller ikke” hvisker Fire, ”og se, der kommer en til”. Og ganske rigtigt, lige bag ved dyret kommer et magen til. Og et til, og et til. Fire store dyr trasker langsomt af sted, med næsten lukkede øjne og tunge, tunge skridt, der får jorden til at ryste.

”De ser ikke farlige ud vel?” hvisker Fire, ”nærmest lidt søvnige. Skal vi ikke spørge, hvem de er, og om vi må få et lift med dem ?– det ser jo ud til, at de alligevel skal samme vej som os. Og jeg er træt af at gå”.

”Jo” siger Fem lidt tøvende. ”De er jo godt nok meget store. Men jeg tror nu sagtens at vi kan løbe fra dem, hvis de bliver sure på os”.

Så lige da det sidste dyr passerer forbi dem, springer Fire og Fem op på stenen og videre op på dets ryg.

Det lader ikke til at dyret lægger mærke til det, for det trasker bare videre.

”Undskyld” siger Fire og kravler helt hen til dyrets temmelig lille øre. ”Vi er to nisser, og vil du ikke fortælle os, hvad du er for et dyr, for dig har vi aldrig set før?” Der går lang tid inden dyret svarer. Så lang tid, at nisserne er lige ved at tro, at det ikke har hørt hvad Fire sagde. Men så siger det meget langsomt: ”Ja, jeg er jo en grævling og de andre er også grævlinger”..... og så puster den tungt og trasker videre.

”Og hvor er I på vej hen?” prøver Fire igen lidt efter. Igen en lang pause og så siger grævlingen: ”Det ved jeg ikke, jeg går bare bagefter den foran”. Og så tier den igen stille og det lyder nærmest som om den snorker, mens den går. ”Kom” siger Fire ”vi prøver den foran”. Og de løber hen over grævlingens hoved og springer over på bagdelen af dyret foran. ”Ved du, hvor I skal hen?” spørger

Fire, da hun er nået hen til grævlingens øre. ”Næh”, siger den lige så langsomt som den første, ”jeg følger bare efter den foran”. Og så trasker den videre. Fire og Fem kigger på hinanden, og så løber de hen over grævlingens hoved og springer over på den foran. ”Øh du der” siger Fire, og nu lyder hun lidt utålmodig. ”Ved du, hvor I er på vej hen?”. Grævlingen sukker lidt, eller måske er det et snork, og så siger den ligesom de andre: ”det ved jeg ikke, jeg følger efter den foran”.

”Jeg tror altså ikke at grævlinger er de klogeste dyr i skoven”, hvisker Fire, ”eller også er de meget søvnige. Jeg har aldrig før set dyr, der kan sove mens de går. Men vi må vel hellere spørge den, der går forrest, den må da for hulen vide, hvor de er på vej hen”. Og så springer de over på den forreste grævling og Fire forsøger igen: ”Undskyld, men kan du ikke fortælle os, hvor I er på vej hen?”. Den forreste grævling sætter farten lidt ned, så den næsten går i stå, tænker sig længe om og siger så: ”nordpå”. ”Fint” siger Fire

”det skal vi osse – skal I op til Troldeskoven?” Efter er meget lang pause siger grævlingen: ”Næh, vi skal bare finde et sted med mange regnorm og en god hule at sove i”.

”Må vi godt komme med et stykke?” spørger Fem, ”vi vejer ikke så meget, og du er vist meget stærk”. Han synes at det er bedste at være lidt høflig. Efter endnu en lang pause siger grævlingen. ”OK”. Og så lyder det som om den igen er faldet i søvn.

Men fremad går det, selvom det går langsomt. Og Fire og Fem synes egentlig, at det er hyggeligt at sidde lunt og godt oppe på det store dyr. Selv om det nok ville have gået noget hurtigere, hvis de havde brugt deres egne små nisseben. ”Vi kan jo tage med dem hen til den der hule” siger Fire. ”OK” siger Fem.

Mens Fire og Fem rider af sted på grævlingerne er Seks også på vej nordpå sammen med trolde.

Han blev lidt forskrækket, da han opdagede, at trolde ikke bor et bestemt sted, men hele tiden er på farten og næsten sover et nyt sted hver nat. Men nu har han forstået, at de er på vej til et sted, der hedder Troldeskoven, og at det er meningen at de skal bo der et stykke tid, og holde en mægtig fest. ”Og så skal Fire og Fem nok finde mig” tænker han. ”For trolde kan både høres og ses og lugtes langt væk”.

De har mødt en masse trolde undervejs, og efterhånden er de en stor flok, der følges ad. ”Og det ville ikke være så slemt” tænker Seks, ”hvis de ikke hele tiden ville pille ved mig og røre ved mig og snakke om mig. Bare de dog ville lade mig være lidt i fred”.

I dag er der to nye troldekoner på besøg, og de sidder og piller ved Seks og kigger ham ind i ørerne og dikker ham under hagen, så han efter hånden er helt forlegen ved det.

”Hvor er han sød” siger den ene, men Seks synes nu ikke at det helt lyder, som om hun mener det. ”Men er han ikke lidt lille af sin alder, husker du at give ham troldesaft?”. ”Ja masser” siger Troldemor ”både morgen og aften og han er så flink til at drikke op”. ”Hans ører er også lidt små” siger den anden troldekone, ”og jeg kan ikke rigtig se - kommer der hår i dem?”. ”Det er fordi han er en nisse”, siger Troldemor lidt stramt, ”og nisser vokser langsommere og har ikke så meget hår i ørerne som troldebørn. Men med tiden skal han nok blive en fin lille trolde”. ”Javist, javist” siger begge troldekonerne. ”Hvordan er det, kan han bøvs?”. Troldemor trykker Seks på maven så han slår en ordentlig bøvs. ”Hør selv” siger hun stolt, ”og pille næse kan han også. Vis damerne at du kan pille næse lille skat”. Og så må Seks stikke fingeren langt op i næsen, mens Troldemor nikker

tilfreds. ”Og I skulle se ham svine med maden”, siger hun stolt. ”Ud over det hele. Joh, ham skal vi nok få glæde af”.

De to troldekoner nikker i takt. Men da de har vendt sig for at gå, hører Seks den ene hviske: ”Men en hale får han nu aldrig, det er sikkert og vist”. Og så nikker de igen i takt.

”Og nu er det tid til din troldesaft” siger Troldemor muntert og giver ham et stort krus saft, der smager af honning og hindbær og jordbær og noget andet, som han ikke ved hvad er. Og Seks drikker det hele og bliver lidt glad og lidt søvnig, og han tænker at livet som trold måske ikke er så slemt endda. I hvert fald et lille stykke tid.